

Mooi weer

Mooi weer

Deel 4 uit de serie Dagboekeritis
(Herinneringen aan mijzelf)

Johannes
Arfman-Hoenderhock

Johannes Arfman-Hoenderhock

ISBN: 9789465385389

Foto omslag: deel van oud-Friendster-logo

© Johannes Arfman-Hoenderhock 2003-2006 / dec '25-jan '26

Ten geleide

Het is altijd de vraag of je geschriften, zoals in dit geval een oud dagboek, deels meer dan twintig jaar geleden geschreven, qua taalgebruik moet aanpassen aan de merites van vandaag, anno 2025. Zeker als je weet dat we taalkundig nogal een volkje zijn geworden van lange, pijnlijke, vaak zeer ontstoken tenen. Daarmee bedoel ik, bijvoorbeeld, dat je het woord 'neger' volgens bepaalde mensen niet meer kunt gebruiken, omdat het kwetsend is voor de betreffende groep mensen – negers. Het kwetsende van bijvoorbeeld dit specifieke woord heb ik nooit goed begrepen, wat er kwetsend aan is. Het is een vrije vertaling van negroïde persoon, in het Engels negro (niet: nigger). Even goed, je moet nu zeggen: zwarten, of zwarte Afrikanen, of donkere mensen. Terwijl het de witte personen, vroeger blanken genoemd, geen donder uitmaakt hoe ze worden genoemd. Als iemand mij bleekscheet of tyfusblanke wil noemen, dan geef ik daar weinig tot geen aanstoot aan, tenzij ik die persoon niet moet of een naar iemand vind. Ik heb een dikke huid, kan wel tegen een stootje. Kennelijk geldt dit niet voor iedereen, en dus houden we er vandaag de dag zoveel mogelijk rekening mee.

Echter, de in dit boek gebruikte bewoordingen heb ik gelaten zoals ze ooit door mij zijn opgeschreven. Omdat het toen, anno 2003 tot en met 2006, nog wel gebruikelijk was om neger te schrijven of zeggen. Ik heb er verder geen bedoeling mee, kwade of niet-kwade, het is wat toen voortkwam uit mijn pennenvruchten – of zeiden we in 2003 nog pennevruchten? Ja, het is verdomd ingewikkeld te leven in de eenentwintigste eeuw na Christus. Toch wil ik niet alles negatief beschouwen, want het had ook vóór Christus kunnen zijn. Het kan namelijk altijd erger moet u maar denken. En daar zit misschien meteen wel ons zwakke punt als soort: het denken. Evenwel wens ik u leesplezier, met of zonder pijnlijke tenen. Want zulks hoort óók bij het leven.

Maastricht, woensdag 1 oktober 2003, de herfst is voor mij vandaag definitief begonnen. Het was een regenachtige dag. De kleuren van de bomen zijn groen en geel, maar later deze week zal alles van de bomen gaan waaien, want het wordt een pokkenweer van jewelste: honden zullen er geen brood van lusten, ratten en muizen kruipen diep en warm weg in hun met vers stro en verzamelde noten bedekte holletjes. Maar nu over mij, want dat is wat een dagboek is boven alles: het gaat over mezelf, over een mens dus, over een levend wezen wonend op de planeet met de illustere naam Aarde – ofschoon eventuele voorbijgangers ons niet als Aarde zullen herkennen, want er bestaat geen wegbewijzing in de ruimte, godzijdank is de ANWB niet bevoegd om daar de blauwwitte borden te mogen plaatsen. Maar goed, over dit dagboek gesproken. Een vers blanco exemplaar heb ik van de plank genomen, het stof heb ik eraf geveegd want het lag al een eeuwigheid op me te wachten. Ik zit ik met een rood wijntje naast me, ondersteund door muziek van The Breeders te broeden op de toekomst van dit geschrift, dat ongetwijfeld vreemd zal uitpakken en naar wat gevreesd mag worden niet door een breed, populistisch-enthousiast publiek gelezen zal worden. Het is half tien 's avonds en ik zit er wat doorheen, het was een vermoeiende dag. Niet dat ik zo veel gedaan heb hoor, ik spreek over een geestelijke last, als een sherpa met een loden zak op de rug, waarvan de dunne lederen bandjes gemeen in mijn borst drukken. Als ik niet te veel met de ogen knipper zie ik toch allerlei dingen bewegen; vanuit m'n ooghoeken flikkeren er kleine figuurtjes als in een tekenfilm; ze zijn echter vormloos en onherkenbaar op zich; maar ze zijn er, altijd en voor eeuwig lijkt het wel, onvermoeibaar en onverschrokken, springend en dansend en kolkend en hupsend en vliegend, als trapezewerkers in de nok van een circustent, en dat alles verborgen in mijn oogkas, beschenen door lichtgele en witgele lichtbundels, een fluwelen bal in een met zijde beklede flipperkast. Oogbeestjes zal ik ze noemen, gezellige oogbeestjes, door Charles Darwin als haast vanzelfsprekend over het hoofd gezien in zijn speurtocht naar nieuw

leven en ook naar de ontdekkingsstocht voor de erkenning van zijn on-erkenning. De Latijnse naam van het dartele oogbeestje: Animalos Soepos Darwinos Arfman-Hoenderhockeyii. Amen...

Vrijdag 3 oktober 2003, even voor elfen 's avonds. Zoals zo vaak ben ik woensdag te abrupt gestopt, maar dat zal ik de komende tijd goedmaken. Vanavond niet, want gebrek aan tijd en energie nopen me snel korte metten met deze dag te maken. Naar bed en dan ordinair maffen, morgen zien we weer verder. Dus ook nu een valse start. Moet ik opnieuw beginnen? Neen, dat is niet eerlijk, want in mijn hoofd ben ik gestart, alleen mijn vingers zijn er nog niet helemaal bij geloof ik. Lastig is dat, alsof mijn geest voor een paar dagen op reis is en mijn lichaam stuurloos is achtergebleven, op de donkere oceaan ronddobberend als een schip zonder kapitein...

Komend weekeinde viert Muis haar verjaardag, hetgeen veel drinken betekent en dus noppes concentratie en waarschijnlijk ook nada inspiratie om te schrijven. Wow, het zijn populaire woorden die ik gebruik. Dat moet maar eens afgelopen zijn. Geen flauwekul meer, gewoon serieuze taal en verder geen geouwehoer. Het zal een lastige restrictie worden maar ach, daar verzinnen we wel weer iets anders op. Morgen een dag voor de boodschappen en om te gaan werken, en niet te vergeten de cadeautjes voor Muis inpakken, zoals de bij het Kruidvat gekochte Mars, Balisto, Ritter Sport en een Leo, de absolute top van de imbeciele reclamewereld voor zoete snacks zullen we maar zeggen. Natuurlijk heb ik ook normale cadeaus, maar deze chocoladegevallen móésten simpelweg, omdat ze verder zonder woorden kunnen worden overhandigd, ze zorgen meteen voor de juiste stemming. Zo hoeven we geen verjaardagsliedjes te zingen maar kunnen we meteen inzetten met stupide reclamedeuntjes. Dat is me wat zeg. Jakkas, nu is het genoeg geweest, zo dadelijk ga ik nog verkeerde dingen op papier zetten, zoals rampzalige ontboezemingen of messcherpe veroordelingen van mensen die ik eigenlijk, diep in mijn hart, graag mag, om wat

voor reden dan ook. Eigenlijk is dit leuk, zeker als men bedenkt waarom je bepaalde mensen graag mag, en anderen juist niet. Soms omdat men iemand lief vindt, of aardig, of intelligent, of aantrekkelijk, of omdat men zich prettig voelt bij die persoon, of gewoon rechttoe rechtaan chemie. Of een combinatie van dit alles. Tja, het laatste is lastig natuurlijk. Ik ga ik mijn leger opzoeken...

Zaterdag 4 oktober 2003, avond, kwart voor acht. Het zweet staat me op het voorhoofd, waarvan weet ik niet eens. Van de spanning of van de inspanning? Als het van de inspanning is moet het van het afwassen zijn. En als het van de spanning is moet het vanwege de aanhoudende stress op mijn werk zijn. Maar daar heb ik het niet graag over eerlijk gezegd, dus doen we het ook beter niet. Het is mijn goed recht erover te zwijgen...

Tien uur, in de tussentijd heb ik wat zitten lanterfantten op internet – terwijl de bijna jarige naar Dalziel & Pasco kijkt. Juist, op internet ja. Sinds een paar weken ben ik verbonden aan een soort van chat-community: Friendster. Ook al Spankster en Dreadster en Fakester genoemd maar enfin, het is een luxe ouwehoerplaats waar je tamelijk anoniem, al dan niet aangevuld met nep- of echte foto's jezelf 'te koop' kunt zetten, jezelf kunt afficheren. Tot dusverre vind ik het geweldig, maar het leidt natuurlijk nergens toe: alle wegen lopen dood maar ik amuseer me prima, kan mijn ziekelijke neiging tot flauwe grappenmakerij uitstekend ventileren zonder dat iemand me op de vingers tikt. Jarenlang heb ik in stilte afgegeven op idioten die chatten in van die boxen, maar ik moet zeggen dat het vermakelijk is, onschuldig vermaak waarbij toch wat creativiteit vereist is. Maar ja, zo kan een mens ineens veranderen, van een hater in een enthousiasteling...

Nog een uurtje en dan is het twaalf uur. Waarschijnlijk liggen we dan allang in bed, kijken we naar *Wild At Heart*, één van mijn lievelingsfilms die op een commerciële zender wordt uitgezon-

den. Met good old Klaas Kooi, die op heerlijke wijze gekke dingen zegt en zelfs zingt: *Love me tender* van Elvis, hoe verzint een mens het...

Maandag 6 oktober 2003, avond, kwart voor tien. Uitgepoept ben ik, letterlijk en figuurlijk, vooral na mijn laatste bezoek aan ons kachhuys. Maar ik ga onverschrokken verder, wat rest me anders? Mijn rit naar de einder is nog lang niet voltooid, er is nog zo veel te doen in dit gekke leven. Ik moet een heleboel schrijven maar eerst dien ik de dingen in mijn hoofd op een rijtje zetten. Dit is om te voorkomen dat ik onzin ga verkondigen...

Ik zit aan de eettafel met wat troep om me heen; ook etensresten zijn er nog van de pas half afgeruimde tafel. Op tv in de voorkamer is een serieus bedoeld, Kamagurkaans overkomend programma bezig over een man, een bloedserieus type, hij weet al vanaf zijn geboorte dat zijn rechterbeen niet van hem is en dat dit been geamputeerd dient te worden. Er verschijnt zelfs een tweede man ten tonele die beide benen verwijderd wil hebben. Wat is dit voor wereld? Mensen die vrijwillig hun benen willen laten verwijderen zijn vermoedelijk niet helemaal in orde. Maar ja, zo is er altijd wel wat aan te merken op de ander, op diens ideeën en niet te vergeten de spookbeelden. Voor mij is het een spookbeeld, een niet te onderschatten angst, dat mijn been eraf zou moeten. Maar wat een flauwekul zeg...

Ik zit weer eens in een oude vertrouwde schrijfdip. De Friendster-website vreet energie en tijd. Met twee accounts ben ik aanwezig op de chatsite: als mezelf maar ook als Bob Ross. Vooral Bob is razend populair bij de vaak Amerikaanse bezoekers van de site, alsof Bob nog leeft en dagelijks de harten van de diepgevroren yanks opwarmt met zijn stupide schilderijen en heerlijk ontspannende taalgebruik. Mijn Bob heeft in dezelfde tijd vier maal zoveel vrienden gemaakt als ikzelf. Dat zegt genoeg over mezelf, meer dan over Bobby. Enfin, het is grappig om op deze site aanwezig te zijn, al leidt het nergens toe. Het is

goed voor mijn matige Engels, dat ik zo een beetje levend houd...

Inmiddels ben ik, vele malen afgeleid door van alles en nog wat, al bijna bij het elfde uur aanbeland. Ik wil zo vlug mogelijk naar bed want ben moe, niet in de laatste plaats versterkt door de vanmiddag geïncasseerde griepspuit, die door de doktersassistente vakkundig in mijn linker bovenarm is geduwd. Deze assistente is overigens ongelooflijk mooi, kwam ik achter toen ik haar eens beter probeerde te bekijken op het moment dat ze me injecteerde...

Het is een zondag, zoals het al zo vaak in mijn leven een zondag is geweest, waarop de stekende drang tot schrijven altijd groot was. Immer weer die verdraaide zondagen die voor oprispingen zorgen in mijn schrijversmaag, wat niet zelden gepaard gaat met aanvallen van zuur, oorverdovende boeren en vervaarlijke kolieken. Het is 19 oktober en klokslag elf uur. Ik weet nu reeds dat ik weinig tijd heb, want de kinderen zeuren al een half uur aan mijn kop dat ik met ze mee moet naar het park, eenden, herten en ganzen voeren. Wat voor mij betekent inspiratie opdoen voor mijn roman en ook een sigaar roken in de zonnige vrieskou, en met een scheef oog de meiden in de gaten houden dat het oude brood eerlijk onder de arme dieren wordt verdeeld. Misschien kom ik nog wat mooie moedertjes tegen zodat het oog tevens kan worden getrakteerd op een laat zondagochtendpresentje. Zoiets is mooi meegenomen, buitenkansjes laat ik nooit voor wat ze zijn...

Juist ja, ik ben nog altijd niet helemaal in orde. Maar ach, je leert ermee omgaan. Met bepaalde handicaps of afwijkingen is heel goed te leven, ga daar maar gerust van uit hoor. Verder veel (zelf-)therapie en vooral niet te lang en diep piekeren over de eigen tekortkomingen, dit leidt nergens toe. En ook niet te vaak en te lang naar anderen luisteren, want die kennen de feitelijke situatie niet goed genoeg om een objectief oordeel te kunnen

vellen. Zo, één nul voor mijzelf op deze koude doch zonnige herfstdag. Ik heb nu al zin in wijn en een paar stevige sigaren in mijn luie stoel. Wederom ben ik lui, ik groei vast in een soort van geestelijke paralyse, een carcinoom van lelijk wild vlees en ongestuurde neuronen...

Even over half drie in de middag, na een loom makende wandeling door het park waarbij Vera een flinke bloedneus kreeg en ik geen zakdoek of iets dergelijks bij me had om het bloeden te stelpen. Daarop heb ik een sok uitgetrokken maar die was in enkele seconden doorweekt, al trok Vera eerst haar neus terecht op. Daarna kwam er een ouder echtpaar voorbij wandelen die ons een zakdoek gaf. Heel veel dank beste mensen, jullie zullen rijkelijk beloond worden. De zakdoek was ook snel verwaarloosd rood maar in de tussentijd, op weg terug naar de auto, was het bloeden gestopt. Vera wist er gelukkig gepast relativerend mee om te gaan en natuurlijk doet een bloedneus geen pijn. Slechts een vieze ijzersmaak – door haar als zeewater omschreven – in de mond en vieze kleren van de rode smurrie. Terug thuis heb ik de laatste tien kilometer van de Mokumse marathon bekeken en liep Kamiel Maasse het drieëntwintig jaar oude record van Gerard Nijboer uit de statistieken. Knap werk hoor, ik kreeg er haast hartkloppingen van, zo spannend was het. Daarna buizend enkele melige items op Discovery en National Geographic gezien en toen uiteindelijk maar met vermoeide benen naar boven gestrompeld, naar mijn rommelige schrijfhok waar het nu al niet meer, aan het begin van de herfst, boven de vijftien graden uit wil komen, ondanks een open gedraaide radiator en een verwarmend zondagmiddagzonnetje. Hele hordes wandelaars zijn weer aan onze deur voorbij gemarcheerd, vadsige lijven met kinderen en ook veel oude mensen, die kennelijk niets beters te doen hebben dan onze huiskamer binnen te gapen alsof we een zeldzame diersoort zijn die met uitsterven wordt bedreigd. De laatste Dodo of zoiets, of de laatste Brughagedis. Het is en blijft een typische zondagmiddag, binnen twee uur is mijn meest gehate moment van de week alweer daar: Half Vijf. Het moment der momenten waarop vele

hopeloos verlorenen zich op zolder ophangen tussen onuitgepakte verhuisdozen, of in het trappengat tussen het nog klamme beddengoed of in het koude, tochtige schuurtje aan het eind van de betegelde binnenplaats tussen kapotte fietsen, het restant verhuisdozen en drums vol afgetapte motor- en frituurolie, die nog steeds op een inktzwarte winternacht in een gat in de tuin moet worden gegoten, als niemand kijkt. Dat is het wel zo'n beetje geloof ik. Half Vijf is een memorabel moment, dat ik altijd probeer te omzeilen door dingen te doen die me er niet aan laten denken...

Ik moet zo stoppen want Eefje verschijnt naast me omdat ik had beloofd toastjes te maken of beter, het smeersel voor op de toastjes. Dus dat moet dan maar gebeuren, op zondagmiddag moet de hele familie compleet in de huiskamer zijn omdat dit zo hoort. Zo ben ik opgevoed, maar het veroorzaakt ook een lichte golf van ongemak in mijn buikstreek. Wat heb ik de zondagen als kind soms verfoeid, niet wetende wat ik moest doen. Verveling, dat is wat me het meeste is bijgebleven van mijn vroegste jeugd. Het blijft hangen als een virus, dat met geen mogelijkheid kan worden verbannen uit het lijf. Daarom ben ik zo blij met ons gezinnetje: twee vrolijke kinderen en een fijne partner die, als er geen gekke dingen gebeuren, vanaf medio volgend jaar zich mijn vrouw mag noemen, en ik haar man. Dat zijn de dingen waar ik aan vastklamp in deze stoelendans die men het leven soms noemt. Neen, ik ben niet eens zwaarmoedig of cynisch, ik geef ruiterlijk toe dat ik betere en hoopvollere momenten in mijn leven heb gekend. Ik bevind me in één of ander taai omhulsel, een stevig vlies, waaruit ik me dien te bevrijden. Misschien dat dit slechts mogelijk is door veel te schrijven. En dat is nu net het probleem de laatste tijd, want het wil niet zo vlotten. Tot straks misschien...

Half vier, met een goed glas wijn naast me: het zoveelste glas Saint Joseph dat ik in mijn leven heb gedronken. Hoeveel zouden het er zijn? Ik bedoel alle glazen wijn van welk Château dan ook bij elkaar opgeteld?...

Bijna half zes, we hebben het weer overleefd, onder meer met een reportage op Studio Sport over het afgelopen klassieke wielerseizoen. Uiteraard werd wederom duidelijk dat Michael Boogerd de ultieme schlemiel zal blijven die hij ook dit jaar was. Hij heeft een brutale Haagse kanis maar daar kom je niet ver mee op de fiets. Natuurlijk is hij een groot sportman maar winnen is een heel ander verhaal dan jezelf dagelijks in de krant en sportbladen gequoteerd zien worden als de grootste kanshebber op ereplaatsen. Dit moge dan waar zijn, echter deze opties verzilveren is een heel ander verhaal...

Het zoveelste glas wijn staat naast me, vlug wil ik nog enkele alinea's schrijven voordat we aan het eten gaan beginnen. Muis maakt haar beroemde gehaktballen en ik zal de rest doen: aardappelen met een kolf suikermaïs en een beetje veldsla met pittige dressing, simpele kost maar lekker bij kouder wordend weer zoals nu. Verdorie, ik moet aan de slag, misschien later nog...

Vijf over zes. Even dan nog. De aardappelen zijn op dus wordt het rijst. Muis is met de ballen bezig en ik zet zo dadelijk de rijst en maïs op het vuur. 'Wie doet wat' dus, zoals de irritante radio-campagne van de overheid. Alsof mensen dat niet zelf kunnen bepalen...

Over half acht, de kinderen moeten naar bed. Muis leest ze nu een verhaaltje voor en ik voeg nog vlug een paar regels toe. Regels voor het nageslacht, regels zonder inhoud, regels zonder (gehakt-)ballen. Ze waren trouwens heerlijk hoor, met precies de juiste hoeveelheid knoflook en ui erin, plus een krokante buitenkant en een vette jus voor over de rijst. Stevige kost, het heeft mijn absolute voorkeur op troosteloze zondagen...

Kwart voor tien. Zojuist kreeg ik weer enkele bizarre berichten van mijn penvrienden van Friendster binnen, ik lach me rot ermee. Wel is het intensief want het kost veel tijd om fatsoenlijk antwoorden te verschaffen in het Engels. Een leuke oefening voor mijn aftakelende hersenen moet je maar denken, en ook iets om mee bezig te zijn zonder dat het direct een concreet

doel heeft. Dit is pure luxe, want ik zou natuurlijk ook allerlei andere nare dingen kunnen doen...

Scheisse, het is alweer tien uur, wat heb ik potverdorie zitten dromen. De tijd vliegt op zondagavonden. Hoeveel mensen zouden zich eind van de middag van kant hebben gemaakt? Wat zou ik dat graag willen weten, inclusief een beknopte beeldreportage van de aangetroffen situatie en ook een uitgebreide analyse hoe het zover is gekomen. Want er gebeuren erge dingen in deze wereld, harde dingen ook, trieste dingen, dingen die wie weet voorkomen hadden kunnen worden, maar tegelijk ook een onderdeel zijn van natuurlijke selectie en daarom soms beter met rust kunnen worden gelaten. Ik kan alleen maar zeggen dat het mij enorm boeit maar meer ook niet; dat wat moet gebeuren gebeurt, daar kan men zich beter bij neerleggen...

Kwart over tien, mijn aandacht dwaalt steeds af. Beter is te stoppen, om verder te gaan op een tijdstip dat ik helderder kan formuleren en ook interessanter zaken te berde breng. Zo weet ik dat ik nog minstens tweehonderd blz moet vollullen om tevreden te kunnen terugblikken op het kwantiteitsthema; het kwaliteitsthema is van een andere orde maar vanzelfsprekend niet om onder de mat te worden geveegd. Dat heb ik jaren gedaan maar verdorie nu zal het niet meer gebeuren. De lat ligt hoog, ver boven mijn hoofd, maar ik zal erover geraken, al zal het me voor de rest van mijn leven verminken...

Zondag 4 januari 2004, even over vier met op tv een herhaling van Dagboek van een Herdershond. Bijna *half vijf* dus, met een trieste Erik Odekerke. Ik wist niet dat die man terneergeslagen kon zijn. In mijn beleving was hij altijd de zon in huis, ook al sneeuwde of hagelde het. Nu is hij aan zijn laatste preek bezig, een kritische noot die, na alle jaren, wel nog steeds hout snijdt. Sommige dingen veranderen kennelijk niet, de strekking van het leven – verandering, ontwikkeling, evolutie – is genetisch verankerd in de mensheid...

En toch ben ik niet zwaar van gemoed. Neen, ondanks de inzinging die al maanden duurt en de reden is van mijn absentie als schrijver, notulist van levensberichten, vervalser van de tijd en leugenaar om ieders bestwil. Mijn God, wat heb ik het moeilijk gehad de laatste maanden om aan de gang te blijven, zonder dat ik aan mezelf een portie zelfmedelijden uitdeel. Het was gewoon een ramp, aan mijn veerkracht was simpelweg een eind gekomen. Nog nooit in mijn leven heb ik mij zo nutteloos en overbodig gevoeld, een oorzaak die ligt bij mijn diskwalificatie als baas van het bedrijf waar ik nog steeds werk, nu in een andere, ondergeschikte adviesfunctie. Vertellen erover doe ik niet, dat hoort niet in een dagboek waar anekdotes inzake het halfvolle glas, beslommeringen en overpeinzingen de boventoon voeren...

Nog tien minuten, dan geraken we weer voorbij het kantelpunt van de week. Het kan alleen maar beter worden. De afgelopen maanden heb ik veel en langdurig nagedacht, heb ik mijn gedachten naar uithoeken van mijn geest laten reizen om aldaar te verkennen waar mijn mogelijkheden liggen, wat de opties zijn. Maar telkens liep ik vast, verviel ik in een soort van chaos die me verder weg bracht van het vertrouwde levenspad. Schrijven kon ik niet, mijn geest was te vermoeid om de beukende discipline op te hoesten die nodig is om schrijvend bezig te blijven. Ik was even (nou ja) niet in staat om de drempel over te gaan die nodig is om constructief te denken, want schrijven is vooral *dat*; vooruit denken ook, proberen iets boeiends te bedenken dat standhoudt in dit hectische leven van open geesten en ongekende mogelijkheden...

Buiten lopen de gebruikelijke zondagmiddagwandelaars voorbij ons huis. Altijd loeren ze naar binnen om te zien welk soort uitschot hier dan wel woont. Nog vier minuten. Dan zal ik ofwel terplekke branden in een opgepookte oven, ofwel door een vlies heen barsten dat mij in staat stelt een week verder te worstelen in dit somtijds best lastige leven. Op tv is vrouwenschaatsen, de NK Sprint, alsof ze in slow-motion over de baan glijden. Vanoch-

tend waren we op het Vrijthof, waar we de laatste dag van Winterland hebben bezocht, een eenvoudige winterkermis, om de kinderen te plezieren. Maar er is niets zo triest als de winterkermis, alsof de hel op aarde is neder gedaald en terstond is bevroren...

Ik kijk naar de NK ergens in een Hollandse schaatshal. Zonder teveel mijn fantasie te prikkelen kan ik me voorstellen hoe hun bladvormige geslachtsdeel er uit ziet zonder het strakke glibberpakje aan het vaak tengere lijfje. Ik probeer me voor de geest te halen hoe de gekke voormalige Olympisch schaatskampioen en schaatscoach Peter Mueller tekeer kon gaan als hij de liefde bedreef met Marianne Timmer, het frêle meidertje dat wonderbaarlijk goed kan sprinten tussen de buitenlandse dikbiltrunderen die de wereldtop aanvoeren. Trendy Peter, waarmee ze zelfs getrouwd was (hoe kan een meisje van begin twintig zo stupide zijn deze hengst te huwen), is inmiddels aan de kant geschoven, ik vraag me af wie nu 'de gelukkige' is die 's avonds met haar de strijd tussen de lakens aangaat...

Ah, bevrijd van het vlies krijg ik weer moed. Er brandt een kaarsje aan het eind van de tunnel. Weliswaar is het een walmend vlammetje maar het is er, het intense donker is voor onbepaalde tijd naar de achtergrond verdrongen...

Mijn soms toch ook bitter-cynische schrijverij heeft dus enkele maanden stilgelegen, ook de romans die ik aanving zijn niet veel verder gekomen dan vage ideeën. Ze zijn sterk afgekoeld en wekken nog nauwelijks emoties bij me op. Emoties zijn verplichte kost voor me omdat ik er moed uit put, en je erdoor bezig blijft. Natuurlijk, ik ben snel afgeleid, want mijn interesses zijn te algemeen van aard. (Gekke redenering eigenlijk.) Men kan gerust stellen dat vrijwel alles me interesseert. Ik ben een spons die in een diep meer wordt gegooit: zinkend als een baksteen zuig ik me vol met het mij omringende water...

Opmerkelijk is dat ik vandaag nog geen alcohol heb genuttigd. Op dat terrein maak ik waarachtig vorderingen. Alhoewel ik

vorige week nog stevig van wal ben gestoken toen ik in Eindhoven de plantenbakken met geraniums buiten heb gezet. Soms denk ik weleens dat ik bij elke keer drinken een klein stukje van mijn hersencapaciteit inlever. Drinken is natuurlijk nergens goed voor, maar soms gebeurt het, is het nodig om grenzen te verleggen. Ik verken graag mijn grenzen, ik weet dat drank daarbij helpt. Maar de dag of dagen erna heb ik steeds meer last van een terugval, die elke keer dieper lijkt te zijn dan de vorige keer. Eén stapje naar boven op de ladder en daarna weer twee stapjes naar beneden. Ooit kom ik aan op de bodem, daar waar de ladder stopt. Wanneer is dat? En hoe ziet het er daar uit?...

De eeuwige imaginaire honger laat mij overleven, aan ambitie ontbreekt het in ieder geval niet. Te weinig talent, te veel eerzucht. Overschatting is mijn rode draad, bluf en het nemen van risico's de roomsaus die ik overal over uitgiet. Altijd komt dan het punt dat ik op mijn smoel ga, roemloos in de schaduwen...

Kwart voor zes. Muis ploetert in de keuken op een lasagne, wat ongetwijfeld zal lukken. Heerlijke geuren kietelen mijn neusholtes terwijl ik boven, als een volwaardig schrijver, achter mijn schrijftafel ben gekropen. Via de kieren in de gammele kamerdeur en door het als een schoorsteen warmte transporterende trappengat fleuren de heerlijke mediterrane geuren mijn humeur op. Ik kan het niet vandaag, koken bedoel ik. Nog steeds ben ik fysiek hondsmoe, als een oude hond die niets liever doet dan slapen in de warme mand tussen de steeds korter worden wandelingetjes door. Godver, ik voel ineens een beklemmende kramp in mijn darmen opkomen, dat wordt diarree...

Tien over zes, het was een sproeifestijn van jewelste op de plee. Heb een grote hoop dunne bagger als een symbolische last uit me weten te wringen. Nog een paar keer en ik ben als herboren. Misschien is het 'm dat: ik moet worden schoongemaakt, schoon worden gespoten, leeg worden gepompt, alle ellende moet uit mij worden gezogen als het bittere warme merg uit een mergpijpje...

Zaterdag 17 januari 2004, kwart voor elf 's avonds. Wat een leven. Ik ben helemaal kapot, uitgewoond, afgemat. Is het de voor de deur staande midlife crisis die mij parten speelt? Argh, als dit pas de voorbode is dan staat me de Hel te wachten, of toch op z'n minst het Purgatorium. Zojuist heb ik onderuit gehangen op de bank naar *Where the heart is* gekeken en mijn ogen zijn nog vochtig van de tranen die niet mochten rollen. Voor zoiets schaam ik me. Een film vol tegenstellingen, soms goed, soms erg slecht, dan weer grappig en ook ongelooflijk ernstig. Eigenlijk is het een erg gemiddelde film, maar ik ben geraakt, midden in het hart. Ik weet dat ik nimmer echt geheel gelukkig kan worden, daarvoor ben ik te onrustig. Te chaotisch, ook wil ik te veel uit mijn leven knippen. Wanneer krijg ik de rust, de berusting, die ik zo vreselijk nodig heb? Ik weet nu ook dat ik een leugenaar ben, een achterbakse leugenaar die zelden echt voor zijn gevoelens kan en zal uitkomen. Ook dat moet ik nu, na negenendertig jaar, maar eens accepteren. Mijn God, wat ben ik warrig zeg. Zit ik met een glas (slechte Italiaanse bocht-)wijn binnen handbereik boven te schrijven terwijl Muis zich volkomen terecht afvraagt waarom ik in hemelsnaam naar boven ben gegaan. Ik kan haar niet meer zeggen dat ik enorm van haar houd. Precies zoals Novelee het niet kon zeggen tegen haar vriendje in de film. Er moet iets gebeuren binnenkort om me wakker te schudden. Dat zou mooi zijn. Ik hoop alleen maar dat het niet gepaard gaat met rampspoed. Want alles is in het leven een soort van evenwicht. Perioden van groot geluk worden meestal afgewisseld met ongeluk. Dat is de pest van dit leven, de grote tragiek. We houden het maar kort uit op de top van een berg, waar het euforische gevoel tijdelijk is vanwege chronisch zuurstoftekort. Daarna volgt de lange weg terug naar beneden, met het risico in de onpeilbare diepte te storten. Eén stapje naar voren en twee stapjes terug...

Jeetje zeg, wat is schrijven moeilijk de laatste tijd. Er komt nauwelijks iets meer uit mijn vingers. Te veel aan het hoofd, te wei-

nig capaciteiten om er slim mee om te gaan. Iedere keer zit ik bomvol ideeën maar het komt er simpelweg niet van om ze te verzilveren. Ik ben nu eenmaal lui en vadsig. Altijd al geweest, het is schrijnend om die conclusie steeds weer onder ogen te moeten komen. Snel verveeld ook en dus snel afgeleid, rond niets af, maak een puinhoop van alles wat ik doe en het ergste is nog dat het met de jaren erger wordt. Neen, ook dit wordt weer niks vandaag. Het is bijna twaalf uur en ik ben weinig opgeschoten. Waar blijven de klinkende resultaten? Waar blijft het scheppende proces dat ik enkele jaren geleden zo uit mijn vingertoppen voelde stromen? Ofschoon ik niet gelukkig ben, ben ik nu ook weer niet ongelukkig. Het is vlees noch vis de laatste tijd, mild gepeperd en vrijwel smaakloos. Mijn leven drinkt als slechte wijn uit Argentinië, het land van onze kersverse prinses. Hoe heet dat mens ook alweer? Godver, het geheugen laat me faliekant in de steek. De blonde struise vrouw van onze Prins Pils, een gezellige dikkerd die zijn hele leven al onder het juk van zijn strenge en chagrijnige moeder zit. Welneen, dat verzin ik allemaal terplekke. Hoe kom ik erbij deze onzin op te schrijven? Laat ik maar naar bed gaan. Wie weet wordt de dag van morgen *wel* eentje om lang te heugen...

Zondag tegen vijven in de namiddag. We zijn wederom uit het dieptepunt van de week gekropen, schoorvoetend doch vastberaden. Zo meteen ga ik het eten bereiden: pasta met broccoli en vis uit een blikje, op smaak gemaakt met olijfolie, ketjap, peper, kerrie en knoflook. Dit is Vera haar lievelingseten, helemaal als er nog worteltjes bij zitten. Zo is een kinderhand snel gevuld, want het is een tamelijk eenvoudig maar smakelijk gerecht, het kan nauwelijks mislukken. Waarom moeilijk doen als je goed weg kunt komen met een eenpansgerecht. Eigenlijk bedoel ik een ovenschotel: alles in één schaal uit de four. Ik ben de ongekroonde Koning der Ovenschotels, eenvoudige gerechten smakelijk bereid met kruiden en afgetopt met geraspte kaas. Wow, ondanks dat ik me tamelijk misselijk voel – de toastjes met pes-

to en rouille vielen als een blok beton door me heen – kom ik de dag zonder noemenswaardige kleerscheuren door. Zoiets mag wel degelijk progressie worden genoemd...

Hier boven gezeten aan mijn schrijfbureau is het koud, een graad of vijftien. Meestal houd ik het enkele uren vol, maar dan moet ik echt naar beneden om te ontdooien. De afgelopen uren heb ik mijn administratie op orde gebracht, want die was zoals gebruikelijk een chaos; ik ontbeer discipline om zulke zaken structureel bij te houden, een kwestie van slechte genen. Mijn moeder heeft dat ook, het zal van haar zijn dat ik zo ben geworden; mijn vader weet zijn zaakjes altijd een stuk ordentelijker bij te houden, bij hem is het er waarschijnlijk met dwang ingeramd...

Ach, nu ik eindelijk de pijnen heb weten te overwinnen die me al maanden nauwelijks aan schrijven laten toekomen, moet ik naar beneden voor de bereiding van de warme hap. Om op gang te komen zal ik toch eerst een glas wijn tot mijn beschikking moeten hebben, een beetje olie voor de gewrichten en ook voor de ziel, die enige souplesse wel kan gebruiken. Op de automatische piloot zal ik me door het kokkerellen slepen, waarbij ik uitkijk naar de periode die vooraf gaat aan het naar bed gaan, hopelijk al vóór tienen. Op zondag heb ik mijn rust echt nodig, op tijd naar bed want anders trek ik het gedurende de week niet. Al maanden sta ik om half zes op om tussen kwart voor zeven en zeven uur op mijn werk te zitten. Dat is de discipline die ik mezelf opleg om niet af te glijden naar de duistere krochten van de maatschappij...

In de tussentijd probeer ik met mijn oude penvriend PP een gesprek te voeren via een chatbox. Dit is pure armoede maar het is het beste wat ik met hem kan opbrengen. Brieven schrijven zit er niet meer in, al hoopte ik dat hij de draad weer zou proberen op te pakken. Kennelijk ben ik een van de weinigen die nog de pen wenst te hanteren zoals men het vroeger deed, vóór het internettijdperk bedoel ik. Keurig een brief uitwerken en daar uiteraard vooraf goed over nadenken. Dat is helemaal

nog niet zo makkelijk hoor. In deze gejaagde epoche van snelheid en egoïsme ben ik een buitenbeentje geworden. Het kan me eerlijk gezegd niets schelen. Verdomme, ik moet gaan koken. PP heeft pech, ik klets later nog wel verder met 'm. Komende vrijdag gaan we een biertje drinken, de bloemetjes buiten zetten in de kroeg. Wie weet wat daar allemaal nog voor narigheid van gaat komen...

Bijna negen uur. Muis is aan het douchen. Ik hoor het water kletteren, normaliter zou ik er van moeten wateren, ware het niet dat ik zojuist al ben geweest. Zoals het er nu voor staat zal ik het redden om vóór tien in bed te liggen; ik weet dat mijn nacht droomloos zal zijn, zoals zo vaak de laatste maanden. Een nadeel van oververmoeid zijn is dat ik als een blok graniet in slaap val en slechts door het geluid van de wekker gewekt kan worden. Vanochtend werd ik pas tegen half negen wakker, pure luxe. Morgenvroeg wordt om half zes het geluid van Studio Brussel de slaapkamer in geslingerd, voortgebracht door mijn good-old wekkerradio...

Negen uur. Muis is klaar, ze rochelt een beetje want ze is net zo brak als ik. Bij haar levert het echter geen slijm op, bij mij des te meer. Al een paar dagen spuug ik de meest smerige kwatten in toilet, wasbak en op de koude grond buiten. Ik ben een vies mens, dat besef ik. Het interesseert me werkelijk geen biet, de mensen denken toch al niet te complimenteus over me dus dit kan ik er best bij hebben. Er gebeuren de laatste tijd dingen die me een bepaalde richting in duwen, voetje voor voetje, stap voor stap naar het eind van de duikplank toe. Wat daaronder is? Geen flauw idee, als de val maar zacht en pijnloos is...

Kom kom, niet zo negatief. Vooruit dan, maar veel alternatieven zie ik niet op dit einde van de week. Morgen heb ik misschien een begrafenis te Veenendaal, doch tijdgebrek zal me mogelijk aan mijn bureau gekluisterd houden. Als ik vandaag wat meer kloten aan mijn lijf gehad zou hebben had ik een deel van de morgen te verrichten werkzaamheden best kunnen doen. Zelfs plotselinge doden kunnen me kennelijk niet prikkelen. Wie er

dood is? De vrouw van een oud-collega, van mijn tijd bij de uitgever. Gerard heet hij, een godsdienstig mens, evenals zijn overleden vrouw. Ze leed aan een ongeneeslijke vorm van kanker. Vorig jaar hebben ze samen nog een tweeling gekregen, nakomertjes dus. Vierenveertig jaar oud was ze, haar naam wil me even niet te binnen schieten. Het is triest dat mensen die ik niet goed gekend heb ineens, met een vingerring, verdwenen kunnen zijn. Het moge ironisch zijn maar zo bedoel ik het niet; hun meestal goede God heeft niet over zijn hart gestreken bij haar ziekte, want ze heeft het zeer zeker niet verdiend te sterven, zoals eigenlijk geen mens ter wereld zulks verdient. En toch, de God van de Bijbel dacht er anders over, Hij liet hele volken uitroeien, hele volksstammen die het verdienen te moeten sterven. Neen, geen enkel mens sterft verdiend, geen enkel mens hoeft te sterven. Eigenlijk heeft sterven functioneel gezien geen zin. Evolutie – of de kracht der natuur, of God, of wat men al niet meer kan aanduiden als Maker of Schepper van deze prachtige wereld waarin we leven – heeft slechts tot doel een houdbaarheidsdatum op ons te plakken, want dood gaan we allemaal. Voor de mensen die erin geloven gaan de overledenen op reis naar een hiernamaals. Of zijn het vooral de mensen die achter blijven die dit geloven? Terugblik op een gestorvene: de opa van Muis is een zeer goed en ook gelovig mens geweest, hij was vroom en deed geen vlieg kwaad. Vlak voor zijn dood, op zijn sterfbed, begon hij te twifelen of hij wel goed genoeg was geweest tijdens zijn leven. Hij was er ineens van overtuigd dat hij een slecht en ongelovig mens was geweest gedurende zijn lange, hardwerkende bestaan. De geestelijke die hem bij zijn sterven begeleidde heeft alles uit de kast moeten halen om hem te overtuigen dat hij niet naar de hel zou gaan. Dat is toch op zijn minst vreemd te noemen. In mijn geval, als ik zoiets al zou durven uitkramen op mijn sterfbed, zou er geen geestelijke op deze aarde zijn die mij zou tegenspreken. 'U heeft een enorme zelfkennis meneer, aan uw woorden zal geen mens twifelen'. Zelfspot, heerlijk toch. Het kan gevaarlijk zijn soms maar al relativerend kom ik er wel mee door de bocht. Althans, tot dusverre

heeft het me op de been gehouden, ondanks de misère die ik in mijn leven heb ervaren. En ja hoor, ik weet het, ieder mens zit anders in elkaar, woorden als misère of pech of onheil zijn zo subjectief als wat. Wij westerlingen weten nauwelijks wat tegenslagen in het leven zijn. Vraag dat eens aan een doorsnee Afrikaanse woestijnbewoner, aan een Palestijn, een Irakees, Malinees. Wij zijn tot op de knoken verwende en verpeste schepsels, grootgebracht in westerse luxe. Wij komen niets tekort, als we niet werken krijgen we geld van de overheid, en als we iemand vermoorden is de kans klein dat we er langer dan een paar jaar voor de nor in draaien. Ach, wat lul ik weer. Het wordt tijd dat ik eens iets nieuws meemaak, iets echt totaal anders dan ik tot dusverre in mijn leven heb ervaren. Steeds blijf ik rondwalen in de spelonken van mijn kleine wereldje, kom ik met dezelfde voorbeelden op de proppen, die misschien de ene keer van rechts zijn belicht en de andere keer van links; het is dezelfde zeik als altijd, alleen in een andere verpakking. En dat kan ook niet anders als het kleine kringetje waarin ik beweeg niet groter wordt, eerder kleiner. Vernieuwing, dat is wat ik nodig heb. Andere spijzen op tafel, andere mensen om mee te vechten, andere denkbeelden om me mee te laten overgieten. Juist, half tien geweest, hoogste tijd om de eindsprint in te zetten. Tenslotte is het zo tien uur. Frodo ligt al bij Muis op bed om dadelijk een half uurtje bij mij onder de dekens te kruipen. Dat is de traditie van de laatste jaren. Wat gebeurt er als deze geweldenaar sterft? Hmm, dat is iets om over na te denken. Misschien dat ik morgen toch maar naar die begrafenis ga. Een eerbetoon aan de overledene, en een eerbetoon aan mijn oud-collega Gerard. En al dat werk dan morgen? Dat komt een andere keer wel. Welterusten beste mensen, deze jongen gaat er een nachtje tussenuit piepen...

Maandag 19 januari 2004, half elf in de avond. Natuurlijk ben ik te moe om te schrijven maar de oude impuls is er weer voor even – hoe lang nog? Dus laat ik er gebruik van maken. Van-

nacht heb ik voor de afwisseling weer eens gedroomd; kennelijk helpt erover schrijven zodanig dat ik er spontaan van ben gaan dromen. Niet dat het een leuke droom was, helemaal niet. Ik was met mijn vader en moeder aan het wandelen, ergens in Frankrijk, en we liepen aan de rand van een afgrond; een vijftig-tal meter beneden kolkte een woeste zee. Ik zei tegen mijn moeder dat ze niet zo dicht bij de rand moest lopen, maar het was al te laat. Plotseling verloor ze haar evenwicht en ik voelde haar lichaam het mijne schampen. In een reflex probeerde ik haar terug te trekken maar jammer genoeg lukte dat niet. Ze viel naar beneden en toen ik over de rand keek zag ik haar zo goed als ontzielde lichaam drijven op de woeste baren. Ik brulde naar mijn vader dat hij hulp moest gaan halen. Ineens was het enkele uren later en kwam het bericht tot me dat mijn moeder, op weg naar het ziekenhuis, in de ambulance was komen te overlijden. Met dit bericht werd ik wakker, de wekker gaf aan dat het vijf uur was. Nog een half uur mocht ik in bed blijven snoezen en om half zes ben ik opgestaan. Rotdroom...

Vandaag op weg naar de begrafenis moest ik er ineens aan denken. Hoe zou het zijn als ik zelf in de kerk zit en de naam van mijn moeder hoor worden genoemd, of die van mijn vader? Zal ik dan net zo dapper zijn als bij het overlijden van mijn oma, en een gedichtje of enkele regels tekst voordragen? Jazeker, ik zal het doen. Ik moet het doen. Wie anders? Ik ben tenslotte hun enige kind. En ik ben het verplicht aan familie en bekenden...

Na het bezoek aan de Gristelijke mis, opgevoerd door een vrese-lijk sprekende Gristen-kikker in een chique Armani-kostuum, moest ik ineens denken dat mijn mobiele telefoon zou zijn afgegaan in de volle kerk, die zojuist in stilte in gebed was verzonken. Natuurlijk stond mijn telefoon uit, maar stel je voor dat God ineens met me belde en de overleden vrouw van Gerard aan de telefoon had hangen? Dat zou pas gek zijn, nietwaar?...

Later, ongeveer ter hoogte van Arnhem, belde ik mijn ouders om te vragen hoe het met ze ging. Na de gebruikelijke informele flauwekul kwam mijn moeder ineens met iets vreemds op de

proppen. Het bleek dat ze zondag waren gebeld door Jack, de vader van Stef, Martin en Hannes, en dat die had verteld dat wij 20 april zouden gaan trouwen. Mijn vader en moeder waren helemaal verbouwereerd over dit feit, mede door het gegeven dat ik hen dat nog niet had verteld. Met pijn en moeite heb ik haar kunnen uitleggen dat wij nog steeds, conform het oorspronkelijke plan, op 21 mei in het huwelijk zullen treden, dan wel het huwelijksfeest op die betreffende dag zullen laten plaatsvinden. Hoe ze dit ineens heeft mogen geloven moge een raadsel zijn, vermoedelijk hebben mijn pa en ma elkaar enorm zitten opfokken over het onware verhaal dat Jack hen op de mouw heeft proberen te spelden – misschien alleen maar om het vuurtje wat kwajongensachtig op te poken. Want Jack houdt wel van een potje poken...

Dinsdag, 20 januari 2004, even over zevenen 's avonds. Muis leest een verhaaltje voor aan de kinderen, het is misschien 'hemelsbreed' door de muren heen vijf meter die ons van elkaar scheiden. Gezeten op het bed van Eefje, dat bijna een bed voor volwassenen kan worden genoemd gezien het enorme formaat (een reuzenbed want de kleine Eefje kan er letterlijk in verdwalen), leest Muis zoals bijna elke dag een verhaaltje aan de twee luistergierige kinderen voor. Ik heb er vandaag de puf niet voor, en bovendien zijn de verhaaltjes niet wat ik als kind leuk vond. (Mijn 'leesbeurten' bestaan uit het vertellen van fictieve, door mijzelf verzonnen verhaaltjes, zoals ook mijn vader deed vroeger voor mij.) Nu is mijn methode geen garantie voor succes, want mijn jeugd vond heel lang geleden plaats. Bijna als in een vorig leven, misschien heeft mijn jeugd wel nooit echt bestaan, was het een eindeloze droom zonder begin en zonder einde. Okay. Vandaag was ik godzijdank vroeg thuis, ik had een afspraak tot kwart voor vijf in Maastricht bij een bank. Daarna kon ik direct Eefje ophalen die bij Annelies speelde. Na het gebruikelijke opgewonden oponthoud met haar moeder Kato, rept ik me naar huis om de voorbereidingen van de avondhap te

treffen: rijst met boontjes en prei en uien, aangevuld met vegetarische burgers die, ondanks het overschrijden van de uiterste houdbaarheidsdatum met vijftien dagen, uitstekend smaakten. Misschien komt de mosterd na de maaltijd, zoals zo vaak, en komen gedurende de nacht mijn darmen, oraal, in zesvoud naar buiten toe. Dat zou wat zijn zeg, het is zowaar lang geleden dat ik heb moeten kitsen. Het is trouwens ook een poos geleden dat ik serieus ziek ben geweest. Hoe lang is het geleden dat ik niet uit bed kon komen? Hmm, best een poosje. Steeds geharder word ik, als een geperfectioneerde laag zilver over koud ijzer. Ooit gaat het mis, maar vooralsnog gaat alles prima...

Elf uur. Ik ben weer aan het schrijven, wat een luxe. In het algemeen bedoel ik. Dat ik weer de tijd en energie kan vinden is prettig te noemen, maar de kwaliteit en ook de kwantiteit laat nog te wensen over. Daar gaan we de komende weken en maanden wat aan doen, dat verzeker ik u. Maar nu, net even over elfen, verlang ik naar mijn warme bed. Eerst nog even vanuit bed wat tv-nieuws consumeren, daarna hopelijk dromen over koetjes en kalfjes. Dromen van landschappen en vergezichten. Van water en wolken. Over mensen waar ik van houd. Over de goede dingen die ik in mijn leven nog wil doen. Ik garandeer u dat ik nog heel wat goede daden heb te verrichten. Een stukje compensatie voor mijn tot dusverre geleefde leven, vol haat en nijd, prestatiedrang en mislukkingen. De lat ligt al heel mijn leven veel te hoog. Dat moet maar eens gaan veranderen...

Zaterdag 24 januari 2004, precies de tijd tussen het eten en de kinderen in bed stoppen. Muis heeft net de kaboedels in bad gestopt en ik heb de tafel afgeruimd en de vaat voorgespoeld. Denk nu niet dat ik een huiselijk sociaal wezen ben, dat ben ik niet. Ik druk me dagelijks bij het verrichten van huishoudelijke werkzaamheden, tenslotte ben ik vadsig en lui dus heb ik een eervolle reputatie hoog te houden...

Ik hoor het geluid van het driftig poetsen der kindertanden. Met bijbehorend gekakel van kinderstemmetjes. Het lijkt wel vanuit de verte te komen maar is heel dichtbij. Als ik schrijf staat mijn tijd stil, hoor ik nauwelijks de geluiden om me heen en zit ik in een soort van cocon; ik ben een ingesponnen zijderups, volgevreten en gretig in afwachting van wat komen gaat in het volgende stadium van ontwikkeling – van imago naar volwaardig wezen, klaar om door een happige vogelbek uit de lucht te worden gegrist...

Muis' stem klinkt ineens door mijn vleesgeworden cocon heen. "Weet je wat Eefje gisteravond zei toen ze brullend wakker werd?" Neen, geen flauw idee, want ik was toen in de kroeg, in mijn oude vertrouwde Willemien, met PP en Hannes het zoveelste Alfaatje achterover kiepend, hopen de dat er nog vele mooie jonge vrouwelijke exemplaren van geslachtsrijpe leeftijd over mijn netvlies zouden fladderen. Meidertjes die als een net uitgekomen mot klaar zijn om de eerste grote teug nectar naar binnen te zuigen en de warmzoete sappen als pure energie te voelen stromen in de tengere slurflijfjes. "Ze zei dat ze niet kon slapen want ze moest vliegtuigjes vouwen". Aha, de kleine kindergeest die door een hinnikend nachtmerrietje werd geplaagd en vreemde dingen moest doen. Natuurlijk heb ik die dromen als kind ook gehad, dat ik klam van het zweet wakker werd en om hulp begon te gillen, maar nooit wilde ik vliegtuigjes vouwen geloof ik. Ieder kind heeft zo zijn eigen droomsors, zo zal Vera vermoedelijk dromen over eten en schilderen en spinnen en knutselen...

Muis leest nu voor uit een boek, ik vind het fantastisch dat zij er zoveel tijd in stopt, want ik heb er nauwelijks fut voor, wat laakbaar is. Maar ja, ik doe dan weer andere dingen met de kinderen houd ik mezelf voor, doch een snelle optelsom laat de balans uitslaan in de richting van Muis, die het leeuwendeel van de opvoeding der kinderen voor haar rekening neemt. Ik ben er zo af en toe voor de leuke dingen, voeg ik met cynische hoogmoed toe...

Kwart voor tien, moe in de botten en ook in de kop. De kop, ja, die is ook van bot gemaakt natuurlijk. Ondanks het fijne glaasje wijn dat naast me staat te lonken ('oh, drink mij toch snel op alstublieft!') heb ik zwaar te verduren van de zuippartij van gisteravond in de kroeg. PP zette er in het eerste uur een enorm tempo in, zodat ik wel moest proberen de aansluiting te behouden; ik houd niet van verzaken als mannen onder elkaar de wereld willen doen verdrinken. Mijn god, wat hadden we er de vaart in, ik zou er heel wat geld voor over hebben om te zien hoe de arme PP er nu, op dit moment, bij hangt op de bank of al met een klont ijs op zijn voorhoofd in bed ligt te jammeren. Ha, hij moest om een uur of één voortijdig de aftocht blazen met kleine oogjes, terwijl de in aantocht zijnde kater al tussen zijn kleine Indische oortjes miauwde. Wat zal Irene weer boos op hem zijn geweest vanochtend, toen hij chagrijnig in zijn kanariegele ochtendjas de trap af kwam wankelen en zich ternauwernood aan de trapreling wist vast te klampen...

In de kroeg was het gezellig, wat ben ik in de tussentijd van dit gelag gaan houden. Het zou voor mij een reden kunnen zijn om in de buurt van Eindhoven te gaan wonen om vaker dan nu, bijvoorbeeld tweewekelijks, een afzakkertje te drinken in Willemien. Heerlijk lijkt het me, om op loopafstand van de Koningin der Kroegen te mogen resideren. Het zou vermoedelijk niet al te best zijn voor mijn relatie met Muis en mijn vaderschap (en niet te vergeten de toch al niet te beste conditie van mijn inwendige zuiveringsinstallatie), tevens zou ik misschien op een avond met een wildvreemd hoogspringtype, uitgerust met lange benen, lange armen, lang blond spaghettihaar en mooie doch onheilspellend donkere ogen in de koffer duiken om me 's ochtends, na de in dronkenschap ontstane ramp van het aangezicht van de nog in slaap verkerende hoogspringster tot volle bewustwording te komen dat ik een slecht mens ben, dat er weinig hoop voor me aan de horizon gloort om binnen afzienbare tijd mijn leven te kunnen beteren. Tja, ik kan de beklemmende greep op mijn keel al voelen, alsook de schuldige gloed die zal zijn af te lezen van mijn gezicht, als een kind dat het pikken van

een koekje ontkent, terwijl de koekkruimeltjes royaal in de mondhoeken kleven...

Zondag 8 februari 2004, half zeven 's avonds. Muis is met de kids en Jane en Saya, twee zusjes van Frans-Braziliaanse afkomst, pasta bolognese aan het eten. Ik heb geen zin vanavond want ik zit echt nog tot mijn huig vol met het middageten van toen Simon en Ankie hier waren met Piettro. Al met al een drukke doch lamlendige dag, een klassieke zondag met geen enkel hoogtepunt – afgezien van de Wereldkampioenschappen Hardrijden op de Schaats te Hamar, die een verrassende winnaar kende. Nu kan zoiets een mistroostige zondag op geen enkele manier goedmaken, het helpt eerlijk gezegd wel, geef ik toe...

In de tussentijd hoor ik de lieflijke tonen van Arid, die een zanger heeft met een kopstem. Deze Belgen zijn fantastisch, ik luister graag naar ze. Ik word geholpen door mijn eerste glas wijn van de dag, dat mogelijk meteen mijn laatste is. Wijn brengt me meestal tot op plaatsen waar ik zonder wijn niet kan komen. Zo schiet me nu te binnen dat ik afgelopen nacht bizar, zelfs griezelig heb gedroomd. Op de een of andere manier was ik, afgewisseld met beelden die ik moest aanschouwen van iemand anders, verward in het in stukken hakken van een mens, of meerdere mensen, ik weet het niet precies meer. Ik voelde een intense walging, dat ik het gedaan had dan wel dat ik moest toezien hoe een nog kort ervoor in leven zijnde mens in stukken werd gehakt met een machete. Een machete? Jazeker. Hoe komt zoiets? Door een film. Gisteren hebben Muis en ik naar *The Big Lebowski* gekeken, een film met onder meer Jeff Bridges die The Dude speelt, een sufgerookte hasjkoning die, wonder boven wonder, in zijn smerige huiskamertje naar Captain Beefheart (*Her eyes are a blue million miles*) luisterde en in een wonderbaarlijk web van intriges terecht kwam samen met zijn twee oliedomme buddy's. Maar goed, in deze film komt iemand voor die er met een machete op los hakt, maar niets dan losse spaanders cre-

eert. In mijn droom ging het er wel wat anders aan toe. Het had verdomd veel weg van *Henry, portrait of a serial killer*, een documentaire-achtige road movie over een intelligente idioot, Henry genaamd, die een spoor van moorden achter zich laat. Enfin, nooit eerder heb ik zo bedreigend en realistisch gedroomd, terwijl ik toch niet de minste dromen in mijn leventje heb gehad...

Aha, nu is Ozark Henry aan de beurt, ook al een Henry èn Belg. Het is een CD van Humo van een paar jaar geleden met allemaal Belgische songs erop. Ik mag hopen dat Ozark Henry niet net zo'n idioot is als degene die afgelopen nacht in mijn dromen tekeer ging. Wat voelde ik me walgelijk. Om een uur of drie werd ik wakker en lag ik minutenlang, met hartslag honderdvijftig door mijn aderen gepompt, muisstil te wachten tot de donderwolk over zou waaien. Toen dat niet gebeurde en ik keer op keer weer terug ging tot de beelden van bloed, stukken vlees en overige onherkenbaar geworden delen van het menselijk lichaam, heb ik me met vereende krachten uit bed geworpen en bezocht ik het toilet. Daar waterde ik een limonade-gele straal in de pot die me haast deed twijfelen of ik niet echt gek was geworden: het was door het getemperde licht zo donker van kleur dat het wel bloed leek...

Kwart voor negen. Ik heb afgewassen en het journaal gezien. Daarna rolden we in RAM, het cultureel getinte magazine van de VPRO. De eerste paar keer dat het programma op de buis was vond ik het vreselijk, ook enigszins knullig en gekunsteld. Nu, maanden verder, kijk ik er graag naar want RAM heeft een vrije manier gevonden om naar het leven kijken. De twee homo-like presentatoren, wier namen ik niet eens kan reproduceren maar ik weet wel dat één van de twee, degene zonder bril, in een commercials-pot van Kanis & Gunnink-koffie acteert, kan ik zeggen dat het even wennen is. Als je eenmaal doorhebt hoe ze te werk gaan is het best te pruimen. Zuivere koffie, precies als Kanis & Gunnink het probeert over te brengen op de onschuldige, onwetende tv-junk. Tijdens een interview met een zwarte kun-

stenaar uit Kongo, Chérie Dede geheten of iets dergelijk, zojuist in beeld gebracht door het RAM-koppel, kreeg ik een beklemmend gevoel. Dit was helemaal geen kunstenaar die men interviewde maar een enorme selfkicker, die zichzelf zo nodig op vrijwel elk schilderij in beeld moest brengen. Een beetje over het paard getild. Een mooi moment om naar boven te gaan naar mijn schrijfhol. Maar in de reportage ervoor brachten ze een ontroerend portret van Lee Miller, een oorlogsfotografe die door haar aanwezigheid in de Duitse vernietigingskampen later geen foto meer kon maken en zwaar aan de drank ging en ook nogal pessimistisch werd, greep me als vanouds bij de strot. Ze was een ongelooflijk mooie vrouw deze Lee, in een vroeger leven fotomodel en tot haar dood persoonlijk vriend van Ray Man en Pablo Picasso. Haar zoon van in of tegen de vijftig heeft ons, slaapdronken zondagavond-tv-consumenten, een kijkje in haar prachtige fotocollectie laten nemen, ik moest bijna huilen bij de afschuwelijke foto's die ze heeft genomen in Dachau op de dag van de bevrijding. Wat heeft die vrouw een reusachtige berg bagger in haar gezicht gesmeten gekregen toen ze daar nietsvermoedend arriveerde nadat Amerikaanse soldaten haar een lift gaven. Nog een wonder dat ze pas in zevenenzeventig uit haar levenslijden is verlost...

The Everlasting van Manic Street Preachers vult mijn oorschelp. Muziek zou ik niet kunnen missen in mijn sensitieve leventje. Speciaal op zondagen grijp ik met graagte naar deze melodramatische Britten. Ik schrijf weer een beetje, was het u al opgevallen? De ergste schrijfdip lijkt achter me te liggen. Hoewel je zoiets niet hardop moet zeggen (klop op hout). Vandaag wil ik een gokje wagen door mijn geest vrijuit te laten flaneren door mijn schrijftuintje, mijn groentetuintje, waar ik vreemde groenterassen kweek die een normaal mens niet zal ambiëren. Ah, nu is daar '*If you tolerate this, your children will be next*'. Briljant in haar eenvoud en toch ook weer complex omdat het over ongrijpbare zaken gaat. Daar houd ik van zo af en toe, soms mag het vaag blijven omdat het tevens een mysterie beschrijft, dat vooral zo moet blijven...